

נועם שיח

מאת אב"ד סאנטוב שליט"א

הגה"ק מוויזשניץ זי"ע

פניני נועם שיח - ד

אחרי - קדושים תשע"ח

מכון אפריון לשלמה

לייקווד תשע"ח

כל הזכויות שמורות

למכון אפריון לשלמה

להוצאת שיחות הרב שלמה זלמן פרידמן שליט"א

אב"ד סאנטוב - לייקווד

הרב פנחס בידרמן - הרב נתן נטע פרוש

9996551.z@gmail.com

לקבל גליונות, לנדב גליונות, ולהערות

נא לפנות להנ"ל

קונטרס זה נדבת

האברך היקר והחשוב

הרה"ח מו"ה נפתלי מערינג הי"ו

מחשובי חסידי וויזשניץ בויליאמסבורג

לע"נ כ"ק הגה"ק האדמו"ר מוויזשניץ

מרן מרדכי בן מרן חיים מאיר זצוקללה"ה

הוא ימליץ טוב בעדנו

נסתלק ביום עש"ק ויקרא, כ"ט אדר תשע"ח

הגה"ק מוויזשניץ זי"ע

נסתלק ביום עש"ק ויקרא, כ"ט אדר תשע"ח

פניני נועם שיח - ד

הנה ידוע קושיית המג"א (או"ח ריש סי' תצ"ד) האיך שייך לומר זמן מתן תורתנו בו' בסיון, הלא בז' סיון נתן הקב"ה את התורה.

אלא מפרש מרן האדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי זי"ע, ד"זמן" מתן תורתנו – היינו לשון של "זימון" – וכהא דאחז"ל (מס' ביצה דף י' ע"ב): זימן שחורים ומצא לבנים. וא"כ שפיר אפשר לומר על ו' בסיון "זמן" קבלת התורה, כי ביום זה היתה ההכנה לקבלת התורה, ומקובל מצדיקים דההכנה למצוה הוא יותר גדול מהמצוה עצמו.

סיפר לי הרה"ג ר' ברוך שטערן שליט"א בן הגה"צ אב"ד מירון שליט"א, שפעם הביאו לפני כ"ק מרן האדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי זי"ע טלית קטן חדש במתנה, ושיעורו של הט"ק היה מאוד גדול. הרבי אמר לו "יישר כח", והודה לו על מתנתו, אך הגיב "וואס דארף איך אזא גרויסע? – איך דארף א נארמאלער שיעור!"...

שמעתי מפי הרה"ח מו"ה אליהו ניימאן הי"ו, מחשובי חסידי וויזשניץ-מאנסי, סיפור נפלא עד מאוד: בשנת תשל"ה סבב כ"ק

מרון אדמו"ר מסקולען זי"ע על פתחי אדמורי"ם ורבנים להחתימים על 'קול קורא' לאחב"י הנדיבים בעם למען החזקת וביסוס מוסדותיו הק' "חסד לאברהם", שהוא בעצמו הקימם בעשר אצבעותיו בס"ד מן המסד ועד הטפחות.

בין מסעותיו הגיע האדמו"ר מסקולען זי"ע למאנסי, כשבדעתו להיכנס אל כ"ק מרון אדמו"ר מוויזשניץ - מאנסי זי"ע, לבקש ממנו שיחתום גם הוא על ה'קול קורא' עבור "חסד לאברהם".

לאחר שנכנס אל האדמו"ר זי"ע, ואחר דברי ברכה והערצה, אמר האדמו"ר מסקולען זצ"ל שהוא הגיע להחתיים את הרבי זי"ע על ה'קול קורא' להחזקת מוסדותיו 'חסד לאברהם', והניח לפניו את ה'קול קורא' שיצרף את חתימתו עליו.

ברם אמר לו הרבי זי"ע: אכן שמעתי רבות על מוסדותיכם הק' שאתם פועלים בה גדולות ונצורות לקרב בנים לאביהם שבשמים, ואני מאוד מעריך את מפעלכם הקדוש, אמנם בהיות שגדרתי לי גדר שלא לחתום על קריאת 'קול קורא' לשום מוסד באשר הוא, מטעם הכמוס עמדי, על כן אינני יכול לצאת מגדרי, ואינני יכול לחתום על ה'קול קורא'. וכמו כן איני רוצה לעשות 'אויסנאם', ולהעדיף את מוסדותיכם על פני מוסדות אחרים, שכן כאשר אחתום לכם, יבואו גם מנהלי מוסדות אחרים לבקש את חתימתי, על כן – התנצל הרבי – אינני חותם גם כאן על ה'קול קורא'.

אמנם האדמו"ר מסקולען זי"ע לא רצה כל כך בניקל לוותר על חתימתו של הרבי מוויזשניץ זי"ע, ועל כן אמר לו: את הפסוק "פתוח תפתח את ידיך" (דברים ט"ו, ה'), פירשתי פעם באופן זה, שכוונת הכתוב אינו בדווקא על ענין נתינת ממון – לצוות את האדם לפתוח את היד וליתן ממון – אלא לפעמים הכוונה גם על פתיחת היד 'לחתום' על 'קול קורא' וכדומה.

וכמו כן בענייננו אבקש מהרבי זי"ע שיפתח את ידו ויצרף את חתימתו על ה'קול קורא', מפני שחתימת ידכם תהיה לי לעזר גדול למוסדותי הק' ויחזק את ידי בעבודת הקודש – ודעתי היא, שעל הרבי לצאת כאן מגדרו ולשנות את החלטתו, ובמקרה זה עליו לעשות 'אויסנאם' ולחתום על ה'קול קורא', מפני שאין מוסד זה המוסד 'שלי', אלא הוא מוסד של 'כלל ישראל'...

לאחר שהרבי מוויזשניץ זי"ע שמע את דבריו של הרבי מסקולען זי"ע, אמר לו: טוב! – אני מסכים לדבריכם – והפעם אצא מגדרי לצרף את חתימתי על ה'קול קורא', אמנם יהא זה רק אחר שיעברו ארבעה שבועות מהיום, אז אצרף את חתימתי על ה'קול קורא' ואשלחהו אליכם, אבל עכשיו אינני יכול לחתום.

מששמע כן האדמו"ר מסקולען זי"ע שאלו בפליאה: אם הרבי החליט הפעם לצאת מגדרו ולחתום, למה אינכם רוצים לחתום עכשיו תיכף ומיד? – מפני מה החלטתם לדחות את חתימתכם?

אמר לו הרבי מוויזשניץ זי"ע בלשון זה: היות וכבר הוצאתי מפי קודם ואמרתי שלא אחתום, אם כן לכאורה שוב אינני יכול עכשיו לחתום, שכן אז אעבור על דיבורי שאמרתי שלא אחתום.

אלא שחשבת שיש לי דרך לצאת מהסבך, שכן גם אם בפשטות הדין האמור שסתם דיבור הכוונה לשלושים יום (ראה מס' תענית דף י"ז ע"א) הוא רק בנזירות, מכל מקום הרי מצינו דעה (ראה תוספות מס' נדרים דף כ' ע"א ד"ה אבל נזירות מרובה) הסוברת שגם 'סתם נדר' הרי היא רק ל'שלושים יום' (ז"ל התוס' בא"ד: ותימה, מה ענין שלשים יום לנדר, ויש רוצים לדקדק מזה דסתם נדר שלשים יום, עיי"ש) – על כן אסמוך כעת על דעה זו, ובעז"ה אחר שלושים יום אחתום על ה'קול קורא' – כך לא אעבור על דיבור שהוצאתי מפי.

מספר הרה"ג ר' בן ציון פעלדמאן שליט"א ממאנסי, שהיה נוכח שם: בצאת הרה"ק מסקולען זצ"ל מבית האדמו"ר מוויזשניץ זי"ע, אמר לו הרבי מסקולען בהתפעלות "ס'האָט זיך מיר געלוינט די גאַנצע נסיעה קיין מאַנסי, נאָר צו זעהן אַז ס'איז נאָך דאָ היינט אַ איד, וואָס 'האָט אַ פּראָבלעם' מיט אַ דיבור וואָס ער זאָגט אַרויס פּון מויל!" (כל הנסיעה למאנסי היתה כדאי רק לראות שעוד נמצא יהודי שיש לו 'בעיות' עם דיבור שהוא מוציא מפיו!)...

ידוע שצדיקים יש להם סייעתא דשמיא בכל דבר שהם עושים, וברצוני לספר סיפור מעניין שאירע לפני שבועיים.

ביום ב' לסדר מסעי העעל"ט התקיימה בשעט"ו מסיבת האירוסין לבני החתן מאיר דוב ני"ו עב"ג שתחי' (בת מחותני כ"ק גאב"ד בראד שליט"א). היות והחתן לומד בארץ ישראל (בישיבת מיר בעיה"ק ירושלים) – הוחלט שמיד אחרי התנאים יחזור לארץ הקודש ללמוד בישיבה. אמנם כידוע היה אז בארץ ישראל מצב קשה עקב המלחמה, עד שנסבב הדבר שסגרו את נמל התעופה, והטיסות לא יצאו ליעדס, לכן בעל כרחו נשאר החתן כאן לעוד שבת.

כשראיתי את המצב, ניצלתי את ההזדמנות, והחלטתי לנסוע עם החתן אל מחוץ לעיר – רק אני והחתן – ולשבות בשב"ק בצוותא חדא באוירה נפלאה ומרוממת. ואכן נסענו למאנסי, ואת המאכלים לסעודות שבת לקחנו עמנו מהבית – ואם שני גברים נוסעים לבדם בלא בני ביתם עמם, הם לוקחים רק מה שצריכים – ובאופן הכי נח – ולכן, אף שבדרך כלל הנני נוהג לאכול בסעודת שבת חתיכת דג סלמון, אמנם לאותה שבת, שלא היה נח לארוז

ולסחוב עמי, קניתי במקום זה קופסה עם ארבעה חתיכות דגים – געפילטע פיש – שנים בשבילי ושנים בשביל בני החתן.

בליל שב"ק הלכנו לשולחנו הטהור של כ"ק מרן האדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי זי"ע. לאחר שנטל הרבי את ידיו, הביאו לפניו צלחת גדולה עם חתיכות דגים געפילטע פיש, כשבמרכז הצלחת יש הרבה חתיכות קטנות של דג סלמון טריים. כשהתחיל הרבי זי"ע לחלק את השיריים, הוא קרא בעצמו את השם של אלו שהוא רוצה לכבד אותם בשיריים, ונתן לכל אחד ואחד רק מהגעפילטע פיש, אמנם כשקרא את שמי, לפליאתי מילא את ידיו הקדושות עם כמה חתיכות סלמון ושלחם אלי, ואח"כ המשיך לחלק לכל אחד ואחד רק מהגעפילטע פיש... וכך היה לי גם בשבת זו דג סלמון לכבוד שבת קודש, כמנהגי בכל שבתות השנה...

סיפר גיסי הרה"ח ר' אברהם דוד פוקס שליט"א מחשובי חסידי וויזשניץ-מאנסי, ששמע מהרה"ח ר' זושא פרידמן שליט"א, שזכה להתלוות אל הרבי מוויזשניץ-מאנסי זי"ע באחת מנסיעותיו הק' וישב עמו במטוס, שפעם היה זה מטוס קטן שבו נסע הרבי, וכמה כסאות מאחוריו ישבה הרבנית ע"ה. באמצע הטיסה התחיל המטוס להתנדנד מצד אל צד, והיה ממש פחדים נוראים, והרבנית צעקה אל בעלה הרבי זי"ע "איך האב מורא", והרבי הרגיע אותה והשיב לעומתה בניחותא ובשלוות הנפש "מורא?! – דארף מען האבן נאר פון דעם איין איינציקסטער באשעפער אליין!!"...

כמו כן מספר ר' זושא, שפעם ישב איזה גוי כנגד הרבי זי"ע במטוס, והדבר הפריע מאוד מאד להרבי, והרבי סובב את ראשו

ואת גופו מצד לצד וישב שלא בנוח, והגוי קלט לפתע את המצב, ועבר לשבת במקום אחר, והרבי כשראה את זה, נרגע, והתבטא "א קלוגער גוי – ער פארשטייט אן עסק"...

לפני כמה שנים נכנסתי אל הקודש פנימה אצל כ"ק אדמו"ר מווויזשניץ-מאנסי זי"ע, ובתוך דבריו התעניין הרבי על מצב הבית המדרש שלנו והמקוה – ואם ישנם הכנסות להחזקתם. אמרתי להרבי זי"ע שעכשיו המצב קצת קשה, והרגשתי את זה במסיבת המלוה מלכה השנתית שהתקיימה לאחרונה לטובת הבית המדרש והמקוה – שקצצו הרבה אנשים מנדבתם הקבועה שבכל השנים.

מששמע הרבי את דבריי, חייד ואמר "ואני בתוכם". חשבת אז לעצמי, שכוונת הרבי לומר לי, שגם הוא מרגיש את זה, שכן במוסדותיו גם הפחיתו הנדיבים את נדבתם הקבועה.

אולם במחשבה שניה חשבת, שאולי כוונת הרבי "ואני בתוכם" הוא – שגם הוא הפחית מנדבתו הקבועה בכל שנה – שכן בכל שנה היה הרבי שולח למסיבת המלוה מלכה סך מאה דולר, והשנה שלח רק סכום של חמישים דולר. והבנתי, שלכאורה אין הרבי מנהל את החשבונות לזכור בדיוק כמה הוא נותן בכל שנה, וכמה נתן השנה, אלא השנה נתן הוראה כללית לאשר על ביתו ועושי דברו, להפחית מהנדבות הקבועות – ולכל אחד ששולח הזמנה למלוה מלכה וכדו' – שיפחיתו מהנדבה הקבועה.

אולם לפליאתי – בטרם יצאתי מאת פני הקודש, אסף הרבי מכסף הפדיונות שהיו מונחים על השולחן – סך חמישים דולר – והושיטם לי כשחיוך נסוך על פניו...

סיפר לי חתני הרב יצחק האגער שליט"א, שזקנו הגה"צ רבי אברהם יונה שווארץ שליט"א גאב"ד ווינא יצ"ו, שהה לאחרונה בשבת קודש במחיצת קדשו של כ"ק מרן אדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי זי"ע, ובאמצע התפילה הבחין איך שמוציאים את הרבי כמה פעמים לחוץ – כידוע שהרבי יוצא כמה פעמים באמצע התפילה ועריכת השולחן – אך דבר אחד היה לו לפלא, שכל אימת שהרבי יצא, הוא התאנח מקירות לבו, והכה על לבו כאילו אומר "על חטא", והדבר הפליא אותו ביותר, ושאל את אחד הגבאים על כך, למה הרבי מכה על לבו כל אימת שהוא יוצא, ואמר לו הגבאי, שלרבי כואב הדבר שהוא צריך לצאת ולעכב את החסידים הנשארים וממתניים לשובו, ועל כן הוא מכה על לבו מכאב...

והמשיך הגבאי לספר, שכאשר ניסה פעם להרגיע את הרבי, שהרבי אין צריך לדאוג, שכן בחדרים הסמוכים לבית המדרש מתקיימים מניינים לתפילה וקריאת התורה, ומי שממהר, מתפלל שם וחוזר לביתו, ומי שרוצה להישאר בבית המדרש ולהמתין על הרבי, הוא עושה כן על דעת עצמו ומרצונו, השיב הרבי לגבאי, "ס'איז דא אזעלעכע וואס מיינען אז ס'פאסט זיי נישט ארויס צו גיין" [יש כאלה שחושבים שלא מתאים להם לצאת]...

במאנסי גר איש החסד הרה"ח ר' משה גולדמן שליט"א, מחשובי העסקנים בחסידות וויזשניץ-מאנסי, בין פעולותיו הברוכים לרווחת הכלל והפרט, הוא מה שהוא דואג לכל

המתפללים בבית המדרש לסעודת פת שחרית בהרחבה לאחר תפילת שחרית. סיפר לי הרה"ג ר' ברוך שטרן שליט"א, שפעם אחת – כדי להביע את ההכרת הטוב כלפיו – תלו שלטים גדולים בביהמ"ד בשבחו ובמסירותו להכלל והפרט בסבר פנים יפות ובלב ונפש חפיצה, והודו לו על כך. לפתע נכנס האדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי זי"ע לביהמ"ד, וראה את השלטים הגדולים, והוא קרא לר' משה, ושאל אותו כמתמיה "ראית מה שעשו לך?? – תלו שלטים גדולים בביהמ"ד עם השם שלך, וכתבו שם בשבחך – זה דבר מאוס עד מאוד! – איך אתה מרשה לעשות כזה דבר?!"...

לפני שבועיים – שהיתי על שבת קודש במאנסי, ונוכחתי לראות שהרבי מוויזשניץ-מאנסי (שליט"א) [זי"ע] הגם שהינו אפוף ביסורים ל"ע, ה' ישמרהו וירפאהו – הוא אינו רואה ל"ע, ואינו הולך ברגליו, והוא אינו יכול בעצמו להתיישב היטב על הכסא – וצריכים להקימו ולסייע בידו – ואף על פי כן הוא מלא חיות – הוא עורך את שולחנותיו הטהורים כל שבוע כמימים ימימה, בלא שום שינוי או חולשה, הוא מנסה כל שבוע לחתוך את החלות בעצמו – באותה חיות כמימים ימימה – ואם לא עולה בידו – אז "בדיעבד" יתן לאחר לגמור לחתוך את החלות.

הרבי זי"ע אמר "תורה" – בקול רם וברור – ונתן "שמוז" בענין ה"שעות צעטלעך" שהחסידים (וגם אנשים שאינם מחסידיו!) שולחים לו כל חודש – שרושמים שם כמה למדו כל יום וכדו' – הרבי זי"ע כבר מדבר אודות ה"שעות צעטלעך" למעלה מארבעים שנה, והוא עדיין מדבר בגודל ענין זה באותה חיות והתלהבות כאילו זו היא

הפעם הראשונה שהוא מדבר אודותיה... הוא ניגש לעמוד כל שבוע ל"שוכן עד", ומתפלל בנעימות ובחיות דקדושה, ומקבל את כל אחד בסבר פנים יפות. כל הנהגתו הוא הנהגה פלאית – וזה גופא לימוד ומוסר השכל עבורנו איך צריכים להתנהג, ובכללות איך צריכה להיראות עבודת ה', בלי שום שינוי או חולשה...

סיפר לי בני הבחור ידידי יהודה ני"ו (מלפנים משיבת "מאור יצחק" במאנסי, וכעת בישיבת מיר ירושלים עיה"ק), שלאחרונה נכנס עם קבוצה של בחורים מישיבת "מאור יצחק" להקודש פנימה אצל כ"ק מרן האדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי זי"ע, ומסרו להרבי את ה"שעות צעטלעך" (בו רושמים כמה שעות למדו בהתמדה וברציפות), ובתוך כך ביקש אחד הבחורים מהרבי ברכה להצלחה בתורה וביראת שמים, הגיב הרבי ואמר, "גם אני צריך ברכה לתורה ויראת שמים"...

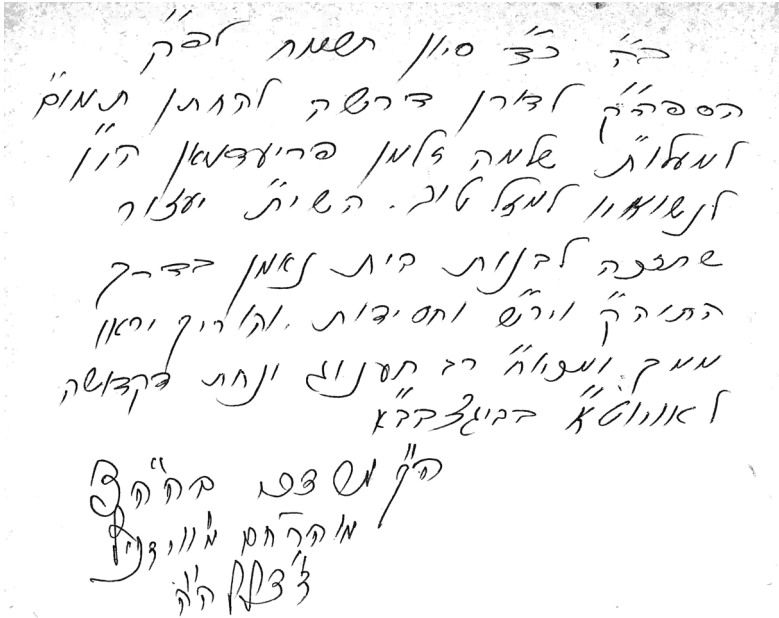
הבחורים שהכניסו אל הרבי את ה"שעות צעטלעך" – כאשר היה ביניהם אחד שבצעטל שלו היה רשום סכום גדול של שעות לימוד – אז נתן הרבי סטירה להבחור הזה מרוב חיבה, ואמר לו בצחות "אבער געב נישט צוריק"... ובצאתם אמר להם הרבי "יש"כ על ה"שעות צעטלעך" – ענק האבן מיך ממש מחיה געווען...

אני חושב, שאם נחשוב וננסה לחקור במחשבתנו מי הוא מנהיג בזמנינו שהוא מתנהג כמו שדברנו מקודם בלי שום פשרות – הרי שכל האצבעות יצביעו ויורו על הרבי (שליט"א) [זי"ע], ואיני אומר את זה לפי שאני מדבר עכשיו בביהמ"ד של חסידי וויזשניץ –

כי את הדברים האלה אני אומר גם בבית מדרשינו – ושם אני יכול לומר מה שאני רוצה... יש אצלנו אחד מהמתפללים אברך "היימיש" – לא חסידיש – בלי זקן – ואין לו שייכות לוויז'ניץ – שסיפר לי – שה"דוגמא" שלו ל"מנהיג" אמיתי, הוא הרבי (שליט"א) [זי"ע], כי כל מנהיג שאפשר לסובב לו את הראש איך שרוצים – ואיך שמסובבים לו את הראש כך הוא אומר – הרי נמצא ש"אני" המנהיג "שלו"! – אז חסיד של מי אהיה – של עצמי?!... אמנם הרבי זי"ע – הוא לא מרשה לאף אחד לסובב לו את הראש! – הוא אומר מה שהוא רוצה ומה שהוא מרגיש שצריכים לומר – נמצא ש"הוא" המנהיג – אז מוטב לי שאהיה חסיד של הרבי מוויזשניץ ולא חסיד של עצמי... (מתוך שיעור פרקי אבות בביהמ"ד דחסיד וויזשניץ-מונטריאל, ש"ק ואתחנן תשע"ד)

מסופר על הרה"ק בעל "אמרי חיים" מוויז'ניץ זי"ע, שפעם אחת בשהותו בווליאמסבורג, בליל שב"ק בעת עריכת השולחן כשהביאו לו את הצלחת עם הדגים, כשאך טעם מהדגים – התחיל לאכול את הכל – ולא הותיר שירים לחסידיו כמנהגו. כאשר עלה ביד בנו האדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי זי"ע לטעום חתיכה קטנה מהדגים, הרגיש מיד שהחתיכה מאוד מלוחה, וכמעט שלא שייך לאכול את הדגים, ואז הבין שלכן לא הותיר הרבי שירים, כדי שלא ירגישו במליחת הדגים, ולא ירעו למי שבישל את הדגים...

סיפר לי הרה"ג ר' ברוך שטרן שליט"א, ששמע מאדם אחד שנכנס אל הקודש פנימה אצל כ"ק מרן האדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי זי"ע, והתאונן שאין לו התעוררות בתפילה, והוא לא מרגיש טעם בתפילה, וענה לו הרבי "גם אני איני מרגיש התעוררות בתפילה..."

האדמו"ר מוויז'ניץ-מונסי זצוק"ל

לפני מספר שנים מסר כ"ק האדמו"ר מוויז'ניץ-מאנסי זי"ע שיעור בגמרא. הם למדו במסכת בבא בתרא פח ע"א, על רב ספרא, שקיים את מה שנאמר "ודובר אמת בלבבו" [תהלים טו, ב]. ומסביר הרשב"ם [שם, ד"ה רב ספרא] שרב ספרא היה סוחר, ופעם, בשעה שקרא קריאת שמע, בא אליו אדם, וביקש לקנות ממנו חפץ בסכום מסוים. רב ספרא לא ענה לו כי היה באמצע קריאת שמע. הלה חשב שמא הסכום שהציע היה נמוך, והעלה את הסכום פעמים מספר. כאשר סיים רב ספרא את קריאת שמע, מכר לו את החפץ במחיר הראשון, מפני שבאמת הוא נתרצה בו, אף שלא השיב לו מפאת התפילה. בפשטות לומדים על מידת האמת של רב ספרא, שמכיוון שהסכים לסכום הראשון לא שינה מודעתו, אף שהקונה לא ידע על כך. אך הרבי אמר לשומעיו, שיש כאן עניין נוסף. רב ספרא יכול היה לעשות עצמו כאילו שלא שמע שמדברים אליו, כי הרי הוא באמצע קריאת שמע, ומתייחד עם קונו. אך מכיוון שלצער הרב הוא כן שמע את הדברים באמצע התפילה, הוא אמר את האמת "שמעתי, והתרציתי, לא יכולתי לענות מפני שהייתי באמצע קריאת שמע".

מעובד מ"נועם שיח", אפריון לשלמה

זכרונות פון כ"ק אדמו"ר הגה"ק מוויזשניץ זצוק"ל

איבערגעגעבן דורך הרה"ג רבי שלמה זלמן פריעדמאן שליט"א רב ביהמ"ד זכרון אלעזר סאנטוב - לעיקוואוד

ערשינען אין גליון "נועם שיה", און ווערט פארגעשטעלט צו די שלשים לפטירתו של אותו צדיק

עס האט מיר דערציילט הרה"ג רבי זלמן שווארץ שליט"א ראש הכולל ומו"ץ וויזשניץ-מאנסי בברא פארק, אז מיט יארן צוריק האט דער רבי געגעבן א שיעור אין גמרא פאר בילד בתים, און אנגענומען צו די דברי הגמרא איבער מדת האמת, וואס די גמרא (בבא בתרא פס', וברשב"ם שם ד"ה רב ספרא) ברענגט דעם סיפור מיט רב ספרא אז ער איז געווען א סוחר, און אינגמאל אינמיטן ליענען קריאת שמע, איז צו אים געקומען איינער וואס האט געוואלט קויפן א חפץ פאר א סכום מסויים, און רב ספרא האט זיך נישט באצויגן צו יענעם ווייל ער האט געהאלטן אינמיטן קריאת שמע יענער האט געקלערט אז אפשר איז דאס א נדרריגער סכום, און ער האט געווארענט דעם סכום עטליכע מאל צו א גאר גרויסן סכום. ווען רב ספרא האט געענדיגט ליענען קריאת שמע, איז ער אים פארקויפט דעם חפץ לויט'ן ערשטן פריז וואס יענער האט געזאגט, ווייל באמת איז ער געווען גרייט אויף דעם ערשטן פריז, און דאס וואס ער האט נישט געענטפערט איז געווען ווייל ער האט געהאלטן אינמיטן קריאת שמע, און נישט ווייל ער איז נישט געווען צופרידן מיט'ן פריז.

ס'איז געווען א איד א גביר וועלכער האט ארגומירט א מסיבה ביי זיין און ער האט שטוב בהשתתפות פון רבי'ן, און ער האט דארט געלאדענט זיינע פריינט, גרויסע גבירים און פילאטראפן וועלכע זאלן ביישטייערן גאר גרויסע סכומים.

איינס פון די צימערן אין שטוב איז געווען אפגע, און דער רבי האט באמערקט אז ס'איז דארט פארהאן א טעלעוויזיע ר"ל באלד ווען דער רבי האט דאס געזען, האט ער זיך אויפגעשטעלט פון זיין ארט און געזאגט פאר דעם גביר אז ער גייט וואקס פון דא, און ער וויל נישט נהנה זיין פון א שטוב וואו עס איז פארהאן אזא טמא'נע כלל.

דער עושר האט מפציר געווען דעם רבי'ן ער זאל דארט בלייבן, און ער האט מבטיחט געווען אז ער וועט דאס ארויסווארפן פון שטוב. דער רבי האט אים געזאגט, "דאס וועסטו טאן היינט, און וואס וועטו אין מארגן?..."

דער רבי האט באלד פארלאזט יענעם שטוב, און מוותר געווען אויף די סכומים אדרייט וואס מען האט דארט געשאפן פאר אים.

ארויסגעקומען פון צימער, און ער איז צוגעגאנגען צו יענעם מענטש וועלכער איז נאך דארט געווען און ער האט אים געזאגט אז ווארימען "שלום עליכם", און מען האט דערקענט אויפ'ן רבי'ס פנים אז ער פרייט זיך שטארק אז יענער איז געקומען.

דער איד האט זיך געוואונדערט, און ער האט געפרעגט דעם רבי'ן, מעיקרא מאי קסבר ולבסוף מאי קסבר, פארוואס א פון אנהויב האט דער רבי מיר געגעבן א קאלטן שלום עליכם און איצט פרייט ער זיך אזוי?...

דער רבי האט אים געענטפערט אזוי: ווען איך האב זיך צום ערשט געזען, בין מיר שטארק תרגש געווארן, און ס'איז איך נתעורר געווארן אין הארץ א געוואלדיגע שמחה און ליבשאפט, איך האב מחליט געווען צו ענגב די שמחה ואהבה פאר'ן היליגן באשעפער, דערפאר בין איך באלד אריין אינעם צימער און איך האב אביסל געלענט בשמחה ובאהבה גדולה, און ערשט נאכדעם בין איך צוגעקומען ארויסווייזן מין שמחה אז מיר טרעפן זיך!

עס האט מיר דערציילט הרה"ר ר' ברוך שטערן שליט"א מחשובי חסידי וויזשניץ-מאנסי, בן הנה"צ רבי מאיר שטערן שליט"א אב"ד מירון, אז ער האט געהערט פון איינעם וועלכער איז אנוועזנד געווען בשעת מעשה:

מיט יארן צוריק איז כ"ק מרן האדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי ז"ע געקומען אויף א באוהן קיין ארץ ישראל. אין די אכטנציג האט געווארט אויף אים א באקאנטער גאון פון די יארן פאר די מלחמה, וועלכער האט זיך געוואלט טרעפן מיט'ן רבי'ן נאך אויפ'ל יארן וואס זיי האבן זיך נישט געזען.

פלוצים איז אריינגעקומען דער רבי אינעם הארט-צימער, און ווען דער רבי האט יענעם געזען האט ער אים געגעבן א קאלטן "שלום עליכם". דער רבי איז באלד אויף אן זיין צימער, און ער האט געזאגט פאר די ארומיגע אז ער וויל איצט זיין אביסל פאר זיך.

יענער האט זיך געוואונדערט אז דער רבי האט אים אזוי קאלט אנטפאנגען, ווייל ער איז געווען זייער אז דער רבי וועט זיך מיט אים שטארק פרייען.

נאך א שטיק צייט איז דער רבי

דוד צבי ניומאן שליט"א מיעד הבריה ויוען וי"ו, ותלבערע אים דערציילט א ספור נפלא, ווי פאלגענד:

אין האב אבאל געפרעגט מור"ל כ"ק מרן גאב"ד ערליי זאקל"ע, צו ער האט עפעס א שייכות מיט כ"ק אדמור"ר מוויזשניץ-מאנסי (ו"ו)? און ער האט מיר געענטפערט, "אין האב נישט קיין ספעציעלע שייכות, אבער און ווייס אז ער איז אן אדם גדול". ווען איר האב אים געפרעגט ווי וואו ער ווייסט דאס, האט מיר מיין רבי געזאגט: אין וועל דיר דערציילן עפעס וואס מיט דעם וועסטו פארשטיין, און ער האט מיר פארציילט:

ווען דער סקווערער רבי ז"ע איז געקומען קיין ארץ ישראל, בין אין געפארן צום לופטפעלד אים מקבל פנים זיין. דארט האב אין געטראפן דעם אמרי חיים מוויזשניץ ז"ע, ותלבערע אים אויך געקומען מקבל פנים זיין ויין מוחותן דעם סקווערער רבי'ן.

ווען דו צוויי מחותנים האבן זיך געטראפן, און זיך שלום געגעבן, האט דער אמרי חיים געפרעגט דעם סקווערער רבי'ן, "וואס מאכט מיין מאטעלע" (וויין וון דער רבי ז"ע, ותלבערע אים געווען איז אידעם ב"ה הר"ק מסקווירא ז"ע). האט דער סקווערער רבי געענטפערט "מיין מאטעלע" דער אמרי חיים האט אבער געזאגט "מיין מאטעלע", און דער סקווערער רבי האט ארויסגעזאגט געזאגט "מיין מאטעלע"...

האט ער ערליכער פון אויסגעפרעט: אויב אויטעלע צו איר קריג זיך איבער דעם מאטעלע, איז א סימן אז ער איז א גרויסער אדיר...

אין געדענק מיט יארן צוריק ווען דער רבי ז"ע איז געווען אין לעיקוואה, און ער איז אנטשטאנען ביים בעל אכסניא לאדמור"ל בית וויזשניץ, ה"ה הגניח החסיד המפורסם ר' יוסף אטאלס הי"ו ראש הקהל וויזשניץ לעיקוואה, כבוד הר"ח ר' ליבל אייטהארן ז"ל ראש הקהל וויזשניץ בארא פארק, ותלבערע אים און געווען זיין בעל אכסניא של אדמורי בית וויזשניץ לזכותהם.

ווען דער רבי האט זיך געזעצט פונעם בעל אכסניא און איך דארט געווען, און איך האב געזען אז ער געקענט זיך פונעם בעל אכסניא מיט גרויס געטרותות. דערנאך איז ער געגאנגען מיט פארמאכטע אויגן אין ריטונע פונעם קדי - וואו ס'איז געווען די בני בית פונעם בעל אכסניא - און דער רבי האט געדאקט מיט'ן נאגלן הארץ אויף אלעס און האט מען און זיך טעריח געווען פאר אים, און ער האט דארט אדארט איבערגעלאזט זיינע ווארמע ברכות.

ידיד היקר וועלכער איז הרב צבי עבאדי

ה"ו, דער באקאנטער מוכה הרבים אין לעיקוואה, האט מיר דערציילט א סיפור נפלא וואס ער האט געהערט פון דעם בעל העובדה בעצמו, ווי פאלגענד:

ס'איז געווען א איד ותלבערע האט געהאט חשק זען דעם זון האדמור"ר, ה"ה כ"ק אדמור"ר מוויזשניץ-מאנסי ז"ע, און ער איז דערפאר געפארן קיין מאנסי צו זען דעם רבי'ן, אין יענעם טאג איז צופעליג ארגעקומען א חתונה ביז איינעם פון דעם רבי'נעם איינעם פון מאנסי, און ווען יענער איז אנגעקומען צו די חתונה איז דער ציבור דורכגעגאנגען פאר'ן רבי'ן וואונטשן לחיים, און אויך דער איד האט זיך געשטעלט אין די ריע מיט'ן עולם צו קענען דרוםקין פאר'ן רבי'ן.

דאס איז באקאנט, אז די לעצטע יארן האט דער רבי כמעט נישט געזען ל"ע, און דערפאר האט ער שטע געזען ווער עס שטייט פאר אים. אלץ אנטשן דורכגעגאנגען און געזאגט "לחיים", און דער רבי האט געענטפערט.

דערציילט דער איד, אז ווען ער איז דורכגעגאנגען ביים רבי'ן, האט דער רבי זיך צוגעבייגן און געקישט זיין האנט...

דאס איז געווען א גרויס וואונדער, ווייל דער רבי האט דאס נישט געטאן פאר קיינעם וואס איז דורכגעגאנגען איבערהויפט אז דער רבי זעט דאך נישט ווער עס נישט דורך - און אפילו אויב ער וואלט געזען, האט יענער נישט אויסגעזען ווי א בוש"ק וכדומה.

באלד זענען צוגעקומען די חסידים, און זיי האבן אים אויסגעפרעגט וואס פארא באוודערט זכות ער האט, צו ער האט היינט געטאן עפעס א ספעציעלן דבר טוב?

יענער האט געקלערט און דאן האט ער געזאגט אויף:

לצורך פרנסה ארבייט אין אויף א קאמפיוטער מיט ארבעטענע, און פון היינט האב איך מחליט געווען זיך מתחנאק צו זיין, און אין האב ארופגעשטעלט אן אויסגעהאלטענע פילטער אויפ'ן אינטערנעט!

עס האט מיר דערציילט האבר היקר הרדה"ח נפתלי מעריג הי"ו, מחשביי חסיד וויזשניץ-מאנסי ברוייליאמסבורג, אז ער האט אים דורכגעזאגט א נגיד, א סאטמארער חסיד, אז ער איז לעצטנס אריינגעגאנגען מיין זון ב' מצוה בחור צו כ"ק מרן אדמור"ר מוויזשניץ-מאנסי ז"ע צו מקבל זיין א ברכה, הגם ער האט נישט קיין שייכות מיט וויזשניץ.

ווען ער איז אריינגעקומען צום רבי'ן, האט דער נגיד ארופגעלייגט אויפ'ן טיש א טבעע פון די ריזן סכום, אבער היות דער רבי האט נישט געזען מיט די אויגן ל"ע,

האט ער נגיד געזאגט פאר'ן רבי'ן אז ער האט אראפגעשטעלט א טעקע פון 18,000\$. דער רבי האט אויסגעהערט און געזאגט "שרי כח", און נישט מער.

דער איד איז געבליבן פארוואונדערט. זען איז געווען זיכער אז נאכ'ן געבן אזא גרויסן סכום, וועט ער באקומען כבוד מלכים פונעם רבי'ן, און דער רבי וועט נישט ארופהייערן אים דאמקן און לויבן פאר זיין גרויסע דבא. אצטע זעט ער אבער אז דער רבי רעאגירט בלויז מיט א "שרי כח" און נישט מער. ער האט געקלערט אז פיליכטי איז דער רבי שוואך (און ער איז טאקע האספראפאלירט געווארן צוויי טעג שפעטער), און ער האט נישט געכאפט א מען רעדט פון אזא גרויסן סכום, דערפאר האט ער איבערגעזאגט אז ער האט אראפגעשטעלט א טעקע פון 18,000\$. דער רבי האט נאכמאל געהערט און געזאגט "שרי כח", און גארנישט מער.

דאס האט דער נגיד פארשטעלט זיין זון פאר'ן רבי'ן, און געזאגט אז דער זון איז נאראזא ב' מצוה געווארן, און אפילו אבא האט ער דערציילט פאר'ן רבי'ן אז דער זון קלערט אין א מתמידים גרופע, און ער האט זוכה געווען צו ענדקן צו די בר מצוה זאגן ששה סודי משה.

ווען דער רבי האט געהערט זיינע ווערטער איז ער מורא'דיג נטרשט געווארן. זיין פנים האט אויפגעלאכטן, און ער האט אנגענומען דעם בחור מיט ביידע הענט און געזאגט מיט ליבשאפט, "אויז! האט דער רבי געזען דעם בחור'ס האנט" און געבען א קיש און געזאגט "ווי ווייסט נישט וויפיל דו האסט מיך מחי' געווען!"

וויבאלד דער רבי ז"ע האט איד די לעצטע צייטן געשט געזען מיט די אויגן, האט ער געדאווענט אלע תפילות בעל פה - אפילו ווען ער האט געדאווענט ביים עמוד און אויך ווען ער האט געזענען די זמירות ביים טיש.

ביי וואס מען האט בלויז געזאגט פון צייט צו צייט, ווי אקדומות אום יו"ט שבתות וצומות, איז געשטאנען איינער פון די נבאים אדער אייניקלעך ביי זיין האנט, און צוגעהאלפן אים עס זאל נישט זיין קיין טעות.

אין פריערדיגן יאר, ביים זאגן דעם לשם יחוד אבן דרליקת נר הנחה, איז געשטאנען געבן רבי'ן איינער פון די אייניקלעך, כדי אים צו העלפן זאגן דעם לשם יחוד. פלוצים האט דער רבי זיך געוואונן צום אייניקל און געזאגט: היות אז דו גייסט מיר העלפן זאגן לשם יחוד, בעט איד דיר, אז אויך דו זאלסט אנטאן א נאכטל ביים זאגן.

עס האט מיר דערציילט הרדה"ח ר' אלף ניומאן שליט"א מחשביי חסיד

וויזשניץ-מאנסי, אז ער האט געהערט א דבר נפלא פון איינעם פון די משמשים בקדוש פון רבי'ן, און אזוי האט יענער דערציילט:

איינמאל ערב פסח נאכ'ן באקן מצות מצוה, האט דער רבי ז"ע געזען פון מיר אז איך זאל מוחל זיין און אים געבן א מעסער. נאכ'ן ברענגען דעם מעסער, האט דער רבי נאכמאל געבעטן מחילה, און געבעטן אז איך זאל אראפראקאן פון זיינע שיך די שטיקלעך טייג וואס זענען אנגעקלעבט געווארן, אז ס'זאל נישט זיין קיין חשש חמץ בפסח.

דער רבי האט אנגעהויבן זיך פארענטפערן פאר מיר פארוואס ער בעט דאס און געזאגט אויף: ברך כלל טוה איד דאס אליין יעדעס יאר ווען איך קום ארויס פון באקן מצות, אבער הייר-אבן אין א געפאלן ל"ע (דאס איז א געווען עטליכע יאר צוריק, ווען יעדע רבי האט געפאלן אין די הענט האט אים שטארק ווי געטאן; און האט כמעט נישט געטאן קיין כח אפילו צו געבן שלום פאר די חסידים), און איך האב נישט קיין כח דאס אליין צו טאן, דערפאר בעט איך דיר זאלסט עס טאן פאר מיר.

דאס איז גאר אדומערליך, ווייל דעמאלט איז א קיש נגלה געווארן און יעדעס יאר האט דער רבי דאס געטאן, זיינענדיג אין א טיפל לעטער, און ס'איז אים נישט געווען ווען ער הערעט צו געטן פון די הייר-בחורים וואס האבן זיך געדייט ביי אים אדער פון איינעם פון די קינדער אדער אייניקלעך, נאר ער האט דאס זעלבסט געטאן.

מיט יארן צוריק ווען איך בין געווען אין מאנסי, בין איך אריין צום רבי'ן ז"ע, און איבערגעגעבן דעם שמעס האט מען געערט איבער געוויסע מנהגים, האט ער רבי זיך אויסגעדריקט אויף:

"עס זענען פארהאן מנהגים וואס איך האב מקבל געווען פון מיין טאטן (בעל אמר חיים ז"ע), עס זענען פארהאן מנהגים וואס איך האב מקבל געווען פון מיין שווער (הר"ק מסקווירא ז"ע), און דערנאך האט ער צוגעלייגט מיט א שמיכל ובענותן חן, "אין איך האב אויך אייגענע מנהגים"...

ביי א געוויסן געלעגנהייט, ווען עס איז געווען א שעת הכושר, האב איך געבעטן פונעם רבי'ן ז"ע עפעס א חפץ פון זיינע הייליגע חפצים, און דער רבי האט באלד מסכים געווען בתשואת חן.

שפעטער האב איך געהערט, אז א שטיק צייט שפעטער איז אריין צום רבי'ן איינער פון די סטוב-געמענטן, און ער האט געבעטן עפעס א חפץ כדי צו קענען שיקן פאר איינעם פון די גרויסע תומכים פון די

מוסדות. דער רבי האט אבער נישט געוואלט געבן.

ווען יענער האט געפרעגט פארוואס פאר מיר האט דער רבי באלד געגעבן, פאר יענעם תומך וויל דער רבי נישט געבן? האט דער רבי געענטפערט, אז ווען מען האט מיטס געווען דעם וויזשניצער ביהמ"ד אין לעיקוואד, בין אדך געווען דער וואס האט אדרט געזאגט דעם ערשטן דבר תורה.

פאר א יאר חוה"מ בין אדך געווען אין מאנסי און אדך בין אריין אל הקדוש פנימה צום רב"ט, און דער רבי האט זיי ביי מיר אויטענטערט אויף נכדו חבני ה'ה' הגר"צ רבי יעקב יוסף ווערסקי שליט"א אב"ד וויזשניץ-לעיקוואד, און אדך האב געזאגט פאר'ן רבי'ן אז ער איז ב"ה שטארק מצליח.

דער רבי האט רעגאנירט מיט א שמייכל, "אזוי? אין דעם ליטווישן שטאטט..."

דאס איז געווען מיר יארן צוריק, ווען דער רבי זי"ע איז געווען צום ערשטן מאל אין לאס אנדזשעלעס, און ער האט אדרט געוויילט אויף שבת. אלעס איז שוין געווען גרייט אויף שבת. צום האט געדינגט אן גרויסן טאקע אז אלע זאלן אדרט קענען איינטייטן, אבער פרייטאג איינדרפריי האט דער רבי געהערט ווי מען תרעט, אז א גאנץ יאר קומען אדרט תברכות אנשים ונשים צום שוויים-באסיין.

דער רבי איז באלד ארויסגעגאנגען פונעם האטעל און געזאגט פאר די ארומיגע, "דו וועט מען נישט זיין שבת וואו איך, דאס ווייס איך נישט, אבער איין זאך ווייס איך - אז דא שבת!"

דער רבי האט טאקע באלד פארלאזט דעם האטעל, צוזאמען מיט די אנדערע חסידים.

ווען איינער פון די אדריגטע גרויסע נגידים האט געהערט דערפון, איז ער שטארק נאפעל געווארן פון דעם פיסטן החלטה און ער שטעלנע פונעם רבי'ן, יענער נגיד האט געזאגט און האטעל אדרט אין שטאט, און ער האט באלד באפוילן מען זאל שר"ן דעם האטעל פאר'ן רבי'ן און זיין פמליא, אז ער האט זי דאס צוגעשטעלט אויף שבת... **

הרה"ר רבי זלמן שווארץ שליט"א ראש הכולל הוה"מ וויזשניץ-מאנסי בבארא פארק האט מיר דערציילט א סיפור נפלא:

ס'איז אמאל אריין א איד צום רבי'ן, און דער רבי האט אים געפרעגט צי ער האט שוין היינט געלערנט יענער האט געענטפערט, יא. האט דער רבי אים

געפרעגט, וואס האסטו געלערנט האט ער געענטפערט, אז ער האט געלערנט חק לישאל.

דער רבי האט אים געפרעגט אויב ער קען אים פארהערן וואס ער האט געלערנט און יענער האט מסכים געווען. דער רבי האט אים געפרעגט, וואס איז די ערשטע מצוה וואס מען לערנט מיט א גר ווען ער קומט זיך גמיר זיין און לערנען תורת ישראל? האט יענער געענטפערט, מצות פאה (במות מז, רמב"ם הל' איסורי ביאה פ"ה, ה"ג). דער רבי האט אים געפרעגט, דו וויסט פארוואס דוקא מצות פאה לערנט מען אים פאר אנדערע מצוות? האט יענער געזאגט אז ער ווייסט נישט.

האט דער רבי אים געזאגט, אדך וויל דיר זאגן פארוואס, וויל מצות פאה איז עפעס וואס מען געט פאר א צווייטן פון זיך, און מען לערנט דעם גר אז דער ערשטער טימן פון א איד איז, אוועקצוגעבן פון זיין אייגענע הארעוואניגע פאר יענעם!

איבער דעם רבי'נס אויסגעבענטקייט האט מיר דערציילט הרה"ח א"ל יימאן שליט"א מחשובי חסיד וויזשניץ-מאנסי, אז איינער האט אמאל געפירט מיט זיין אויטא דעם רבי'ן קיין טראגאטא. דער רבי האט דעם געבעטן דעם זאל נישט פארן שנעלער ווי ערליכט.

אנימטו די רייזע האט דער רבי איינגעדרימלט, און ווען ער האט זיך אויפגעכאפט האט ער געפרעגט דעם דרייטער פארוואס ביסטו געפארן שנעלער ווי ערליכט? יענער האט זיך געוואונדערט, און געפרעגט דעם רבי'ן, אדך האב געמיינט אז דער רבי דרימלט...

האט דער רבי געענטפערט, יא איך האב געדרימלט, און אויב דו ווילסט וויסן פון וואו איך ווייס, וועל איך דיר זאגן; פאר אדך האב איינגעדרימלט האב אדך געקוקט אויפ'ן טאוול ווי שנעל ס'איז ערליכט צו פארן, און אויך האב אדך געזען וויפיל מיל ס'איז נאך פארהאן ביז וואו מען דארף אנקומען, און איך האב געמאכט א חשבון ווי לאנג עס דארף אונז דויערן אנצוקומען לויט די ערליכטע שטעליקט, אבער איצט זעה איך אז דו האלטסט היבש פארוואס, מח זיין אז דו ביסט געפארן שנעלער ווי ערליכט... **

עטליכע יאר צוריק האט אויסגעבראכן א גרויסע מחלוקת אין עפעס א מושד, און איינס פון די צוידים האט זיך געוואנדן אין ערבות. עס זענען געווען מענטשן וואס זענען אויסן קענען יענעם צו מיט די טענה פארוואס זיי זענען נישט געגאנגען צו דין תורה.

עס זענען געווען עסקנים וועלכע

האבן געוואוסט אז כ"ק מרן אדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי זי"ע איז גאר שארף קעגן אים אריינצוברענגען בעובי הקהלה אז ער זאל זיך צושטעלן אין די מחאות קעגן יענעם. זיי האבן צוגעמיינט א קול קורא אין נאמען פונעם רבי'ן, און עטליכע עסקנים זענען אריינגעגאנגען צום רבי'ן און פרובירט ארויסצוציען פון אים א פאר שארפע ווערטער קעגן יענעם.

ווען די עסקנים האבן אנגעהויבן רעדן מיט'ן רבי'ן איבער יענע מחלוקת, האט דער רבי געכאפט וואס זיי ווילן, און ער האט באלד אריבערגעפירט דעם נושא צו אן אנדערן ענין. די עסקנים האבן ווידעראמאל פרויבט אבער דער רבי האט ווייטער גערידערט פון ערשטע אנדערש.

זענענדיג אז דער רבי "ארייט נישט מיט", האבן זיי געפרעגט דעם רבי'ן וואס ער האט בכלל אדך איבער הליכה לערנאז: אויב דער רבי האט ווייטער נישט רעאגירט. אויך האבן זיי פרובירט אויך אויף אן אנדערן אופן, אבער זענענדיג אז דער רבי איז בשום אופן נישט גרייט צו רעדן דערפון, זענען זיי ארייס פון צימער.

נאך עטליכע טעג האבן די עסקנים מחליט געווען נאכאמאל איינצוגיין צום רבי'ן, און זיי האבן געבעטן איינעם פון א זקני גדולי הרבנים ער זאל מיט זי מיטגיין און פרובירן אריינצוברענגען דעם רבי'ן אין די מערה.

ווען יענער עלטערער רב האט אנגעהויבן רעדן איבער די מחלוקת, האט דער רבי אים געזאגט: איך זענט דאך אויך און עלטערער איך, און איר ווייסט טוט אדך אן עלטערער מענטש קען צוצאלן פארדייט ווערן דורך געוויסע מענטשן וואס זאלן אים פארזאגן, פרעג אדך אייך, איך דאך אז אן עלטערער איז דאס זיי אריינלויבן און אויכלעך פארשיידט!...

דער סאטנאו'ער רב שליט"א פירט אויס מיט ווארעמע ברכות פאר דעם רב'נס זיין, ממשיכי שושלת הקודש, כ"ק האדמו"רים שליט"א, וועלכע האבן איבערגענומען די הייליגע הנהגה און פרין זאן מריתם באהבה ואהבה ושלוה ורעות.

דער רב שליט"א ליגט צו מענין לענין, אז זיינענדיג אמאל ביי כ"ק אדמו"ר מוויזשניץ שליט"א, על ישראל הדרתו בקרית וויזשניץ-ברק, איז אריינגעקומען א איד, א גרויסע מקורב ביי איינעם פון די גדולי הקני ראשי ישיבות צו וועמען מען האט זיך געוואונדן פאר ענות וברכות פון די גאנצע וועלט, און געבעטן ביים רבי'ן א ברכה אויף געהאלפן צו ווערן מיט קענדער.

דער רבי האט אים געפרעגט, "פארוואס קומט איר צו מיר פאר א ברכה, איר זענט דאך אזוי מקורב צום ראש הישיבה, פארוואס בעט איר נישט פון אים?"

יענער האט געענטפערט, אז דער ראש ישיבה האט אים באפוילן ער זאל גיין צום רבי'ן פאר א ברכה, זאנענדיג אז דאס איז א קלארער מאמר חל"י!

דער רבי האט אויסגענוערט מיט וואונדער, און יענער האט געזאגט:

דער ראש ישיבה האט געזאגט אז די משנה זאגט אים עוקצין ללא מצא הקב"ה כלי מחזיקי ברכה אלא השלום, דער וויזשניצער רבי איז א כלי מחזיק ברכה, וויבאלד ער איז אן איש השלום, דערפאר לוינט זיך צו גיין צו אים גענוען א ברכה!

הנגיד הניח על שולחן הרבי צ'ק, ואמר לרבי זי"ע, שהניח על שולחנו סכום של "ח"י אלפים דולר!" הרבי האזין לדבריו, ואמר לו "ישר כח", ותו לא מידי... היהודי עמד משתומם, כי היה בטוח שלאחר שנתן כזה סכום גדול, יקבל כבוד מלכים מהרבי, ולא יפסיק להודות לו...

הגאון רבי שלמה זלמן פרידמן שליט"א, אב"ד סאטנוב ליקווה, מביא מהליכותיו של האדמו"ר הגאון הגה"ק מוויז'ניץ זי"ע

ידעתי מה שעשית - אזי אגיד לך - הנה הדבר פשוט מאוד, דע לך, שלפני שנרדמתי, הסתכלתי על השילוט בחוץ מהי המהירות המותרת לנסוע, וגם הסתכלתי כמה ק"מ (מייל) עדיין ישאר עד המקום מצריך להגיע לשם, ועשיתי חשבון כמה זמן ייקח לנו להגיע באותה המהירות המותרת, ועכשיו שהגעת לפני הזמן, בהכרח שנסעת במהירות גבוהה יותר...

...

סיפר לי האברך היקר, הרה"ח ר' נפתלי מערינג הי"ו, מחשובי חסידי וויז'ניץ-מאנסי ביוליאמסבורג, שסיפר לו נגיד אחד השייך לחסידות סאטמאר, שלפני שבוע נעשה אחד מבניו בר-מצוה, ונסע עם בנו בחור הבר-מצוה למאנסי, למעון קדשו של זקן האדמו"רם כ"ק מרן אדמו"ר מוויז'ניץ-מאנסי זי"ע, כדי לקבל את ברכתו, הגם שאין לו שום שייכות לחסידות וויז'ניץ.

כשנכנס אצל הרבי, הניח הנגיד על שולחן הרבי צ'ק בסכום עצום, אך היות והרבי איננו רואה בעיניו ל"ע, אמר הנגיד לרבי וזי"ע, שהניח על שולחנו סכום של "ח"י אלפים דולר!" הרבי האזין לדבריו, ואמר לו "ישר כח", ותו לא מידי...

היהודי עמד משתומם, כי היה בטוח, שלאחר שיתן כזה סכום גדול, אי יקבל כבוד מלכים מהרבי, ולא יפסיק הרבי להודות לו, להללו ולשבחו על התרומה הנכבדה, ועכשיו הוא רואה שהרבי מגיב רק ב"ישר כח" ותו לא.

חשב שהרבי שכנאה מחמת חולשתו של הרבי (ואכן אשפה בבית החולים כימיים אחרי זה), לא תפס שמדובר בסכום כה גדול, ולכן אמר שוב לרבי שהניח לפניו צ'ק על סך "ח"י אלפים דולר, והרבי שומע ואומר לו שוב: "ישר כח",

ולא הוסיף לומר לו שום דבר. כשראה הנגיד שהרבי לא מתייחס לדבריו, החל להציג את בנו בפני הרבי, ואמר לרבי שבנו נכנס השבוע לעול התורה והמצוות, ובדרך אגב סיפר לרבי, שבנו לומד בחבורת בחורים מיוחדים ומתמידים, וזכה לכבוד הבר מצוה לסיים את כל הששה סדרי משנה!

כששמע הרבי את דבריו, נתרשד עד למאוד, ופניו קרנו מאושר. תפס את הבחור בשתי ידיו ואמר לו ברוב חביבות: "אוויי! - אה!": הרבי לקח את ידי הבחור, נשק לו את ידו ואמר לו: "דו ווייסט נישט וויפיל דו האסט מיך מחי גנווען..."

...

גיס, הרה"ח ר' אברהם דוד פוקס שליט"א, מחשובי חסידי וויז'ניץ-מאנסי סיפר, שפעם אחת נכנס אדם אל כ"ק מרן האדמו"ר מוויז'ניץ-מאנסי זי"ע, והתאונן שהוא נרדם באמצע לימודו תמידין כסדרן וזה מאוד מפריע לו, ואינו יודע מה לעשות. אמר לו הרבי בפשטות: "גם אני נרדם באמצע לימודי, וכשאני מתעורר אני ממשך מיד ללמוד..." (ובדרך אגב, פעם הייתי נוכח בביהמ"ד וויז'ניץ-מאנסי ביו"ט פורים, כאשר הבדחן עמד על השולחן ושימח את האנשים. האנשים נהנו וצחקו, אך הרבי ישב שקוע במחשבותיו. באמצע אמר הבדחן מילתא דבדיוחא מיוחדת שהצחיק את האנשים, וכולם צחקו בקול, ואז ננער הרבי ממחשבותיו ושאל את בנו: "מה היה כאן? למה כולם צוחקים כל כך חזק?"... ואמר לי ידידי הרה"צ אב"ד סקולען-מאנסי שליט"א, שברור אצלו כשמש, שהרבי שינן אז איז מסכתא פה...).

מתוך 'נעום שיח' - מכון אפריון (שלמה)

"אשר יעשה אתה האדם ותי בנים" (ויקרא י"ה, ה')

הרה"ג רבי זלמן שווארץ שליט"א, ראש הכולל ודומ"ץ וויז'ניץ-מאנסי בבאר פארק, סיפר לי סיפור נפלא: פעם נכנס יהודי אל כ"ק מרן האדמו"ר מוויז'ניץ-מאנסי זי"ע, והרבי שאל אותו אם כבר למד היום, הלה השיב: "כן, כבר למדתי". שאל אותו הרבי: "מה למדתי?". והשיב שלמד 'חק לישראל'.

שאל אותו הרבי, אם הוא יכול לבחון אותו על מה שלמד. השיב שכן, והרבי שאל אותו: "איזו מצווה מלמדים את הגר לראשונה, כשאב להתגייר וללמוד תורת ישראל?", והשיב: "מצות פאה" (ראה מס' בימות דף ק"ע א, רמב"ם הל' איסור ביאה פ"ד ה"ב). שאל אותו הרבי: "התדע למה דווקא מצות פאה מלמדים אותו, יותר משאר המצוות?" אמר הלה שאינו יודע, ואמר הרבי: "אני אגיד לך למה, לפי שמצות פאה, הוא דבר שנותנים לשני משל עצמו, ומלמדים לגר שהדבר הראשון והתנאי הראשון של יהודי, הוא לתת לשני משל עצמו - די ערשע סימן פון א איד איז אוועקגעבען פון זיין אייגענע הארעוואניע פאר נינם (הסימן הראשון של יהודי הוא, שנתן לשני את מה שהוא עמל בעצמו...)".

...

סיפר לי הרה"ג ר' ברוך שטערן שליט"א, בן הג"צ אב"ד מירון שליט"א, ש"ק מרן אדמו"ר מוויז'ניץ-מאנסי זי"ע, היה קורא מידי פעם את העיתון 'דער איד', היוצא לאור באמריקה (וכידוע שגדולי ישראל צריכין לדעת את כל מה שאירע, כי שואלים אותם על דא ועל הא). בדרך כלל היה קורא רק הכותרות, ולפעמים גם כתבות למיניהן שנצרכו לו לדעת בעיניו הכלל.

פעם היה כ"ק מרן אדמו"ר מפאפא שליט"א, עומד להגיע לביקור בביתו של כ"ק מרן האדמו"ר מוויז'ניץ-מאנסי זי"ע, ובטרם הגיע, אמר המשב"ק לרבי מוויז'ניץ, שהאדמו"ר מפאפא מגיע כבר, וצריכים להוריד את העיתון מעל השולחן, אך הרבי לא התייחס למה שהוא אומר, אה"כ אמר הגבאי שוב: "הלא הוא מגיע בעוד כמה דקות, וצריכים להוריד את זה מהשולחן", אז אמר לו הרבי: "אל תגיד לי מה לעשות..."

וכך נשאר העיתון על השולחן, כשהרבי מפאפא נכנס לביתו של הרבי מוויז'ניץ, וישבו ושוחחו יחד והעיתון על השולחן. באמצע שאל הרבי מוויז'ניץ את הרבי מפאפא: "פאפא רב, עד מתי אתם נשארים בעירינן?", השיב הרבי מפאפא: "עד יום שלישי". הגיב הרבי מוויז'ניץ: "בעיתון 'דער איד' כתוב עד יום רביעי..."

בדומה לזה מסופר, שפעם הגיע כ"ק מרן אדמו"ר מסקולען שליט"א אל הרבי מוויז'ניץ זי"ע לביקור, וגם אז אמר הגבאי שיש להוריד את העיתון מעל השולחן, כי זה לא מתאים שיהיה על השולחן בעת שמגיע האדמו"ר מסקולען, ואמר לו הרבי: "אם מתאים לך - עם פאסט מיר - לקרוא עיתון - עם פאסט - שהרבי מסקולען ידע מזה..."

...

סיפר לי הרה"ח ר' אליהו ניימאן שליט"א, מחשובי חסידי וויז'ניץ-מאנסי, שלפני שנים לקח אחד ברבניו את כ"ק אדמו"ר מוויז'ניץ-מאנסי זי"ע לטורונט, והרבי ביקש ממנו שלא ייסע במהירות גבוהה מעל המותר. באמצע הנסיעה נרדם הרבי, וכשקחיה שאל את הנחה: "למה נסעת במהירות גבוהה ממהותי?" תמה הרבי, ושאל את הרבי: "חשבתני ישר, ועכשיו אני רואה שהרבי כלל לא ישר", השיב הרבי: "באמת כן ישתני, ואם אתה רוצה לדעת איך

מתוך דברי תורה נעילת החג פסח תשע"ח

אנו נמצאים כעת בימי הספירה, שהם ימים המסוגלים לתיקון המדות, וזהו באמת אחד הטעמים שמתחילים ללמוד פרקי אבות בשבתות אלו, כי מסכת אבות בנויה על ענייני טהרת המדות שצריכים לתקן בימים אלו, כמו כן הוא הכנה לקבלת התורה, שכן אחז"ל (ויק"ר ט', ג') ש"דרך ארץ קדמה לתורה", ובכן אספר שני דברים נפלאים שרואים מזה "גדלות המדות", ואת הדרגה הגדולה של "רעכענען מיט יענעם".

הנה אנו עדיין בתוך ה"שליש" להסתלקותו של הגה"ק מוויזשניץ זי"ע. הרבי זי"ע היה ידוע ומפורסם בחריפותו וקנאותו לכל דבר הנוגע לכבוד שמים, והיה מוחה על פרצות שונות במעמדי עריכת השולחן בלילי ש"ק ובסעודה שלישית - עד כדי כך - שכאשר אירעה איזו פירצה בכלל ישראל באמצע השבוע, כבר חיכו האנשים למוצא פיו של הרבי, וכבר החלו להתלחש "מה יאמר הרבי על זה".

שמעתי ממקור מוסמך, שבבית הרבי זי"ע מצאו הרבה פתקאות בכתב ידו של הרבי, שבהם הכין את עצמו לפני כל פעם ופעם שרצה למחות על איזה דבר, והיה מפורט שם בדיוק מה לומר ובאיזה נוסח יהיה המחאה - כל מילה היה מחושב עד אין קץ בדקדוק רב מה לומר ומה לא לומר - כי מחאותיו היו אך ורק במטרה לתקן את הפירצה, וע"כ היה מודד וחושב שלא לפגוע בכבוד הבריות - הוא היה אומר מה שצריכים לומר, ויותר מזה, אפילו מילה אחת לא אמר.

וכך היה בעת שהרבי הוצרך להרחיק אדם אחד מהבית המדרש, ואכן מצאו בביתו כמה פתקאות שהרבי הכין לעצמו בדקדוק ובפירוט רב, מה לומר לאותו אדם ומה לא לומר, כל מילה ומילה היה מדוד ושקול, והיה נזהר מאוד מאוד שהלה לא יפגע יותר מכדי צרכו.

סיפר כ"ק מרן האדמו"ר מראחמיסטריווקא-ארה"ב שליט"א, שחונתנו הרה"ק מסקווירא זי"ע הקפיד מאוד על כל המתעסקים אצלו בעסק אפיית המצות, שיהיה להם זקן. פעם אחת הבחין הרה"ק, שבחור אחד - בלי זקן - התחיל לעזור בעסק אפיית המצות, ומיד ניגש אליו הרבי, ובעדינות גדולה אמר לו "אני רואה עליך שאתה בעל מלאכה מוצלח ומבין ענין כראוי", והמשיך הרבי ואמר "שמתי לב שאין מי שיעשה טוב את מלאכת ניקיונם של המקלות לאפיית המצות, ובכן ברצוני למנות אותך למלאכה זו, שכן בטוחני שתוכל לעשותם היטב על הצד היותר טוב". כמובן שהבחור היה ברקיע השביעי, ומיד ניגש לעשות את המלאכה שהמליץ הרבי, וכך סיבב הרבי ברוב חכמתו, שהבחור ימנע מלהתעסק בעסק אפיית המצות מבלי לפגוע בו...

בחול המועד פסח העל"ט הייתי במאנסי, ונכנסתי לכ"ק אדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי שליט"א, ומסרתי לו קוויטל, והרבי הסתכל על הקוויטל, ואמר בענוותנותו "אינני יודע מה אני קורא פה, אינני מבין בכל זה, אני פשוט בנו של אבי זי"ע ויושב על מקומו"...

סיפר לי הרה"ח ר' נפתלי מערינג הי"ו, שבחזה"מ העל"ט, כשעברו החסידים אצל כ"ק אדמו"ר מוויזשניץ-וויליאמסבורג שליט"א לברכת "א גוט'ן מועד", עברו שם אב ובנו הקטן, ושמע הרבי את האב אומר לבנו שינשק את ידו של הרבי, ומיד הושיט הרבי את ידו ואמר להילד "כיבוד אב"...

